

que compartira amb molta més gent per a poder-ho fer millor. Per què li dic això? Perquè quan he mirat la seua PNL hi ha moltes qüestions en les quals no podem estar d'acord, en una qüestió bastant concreta.

I és que podem intentar ajudar un col·lectiu per a deixar fora altres (*inintel·ligible*) ... construir millor. Què és el que anem a fer nosaltres? Seguir millorant les nostres convocatòries evidentment. Ja s'han millorat moltíssim amb la introducció de la perspectiva de gènere, com li he dit abans, però també per una qüestió bastant evident.

I és que anem a reunir-nos amb les unitats d'igualtat de les diferents universitats públiques valencianes per a treballar conjuntament amb elles per a tornar a revisar estes convocatòries perquè s'adapten encara i siguen encara millors.

Però el cert és que ja s'està aplicant i aquestes mesures que jo li he donat, com l'augment del temps, com la puntuació extra si l'investigador principal és una dona, o com les aturades que es poden augmentar també, doncs ja estan presents. I ha estat este govern el que les ha introduïdes per a intentar acabar amb eixe biaix de gènere del qual estàvem parlant.

Per tant, li done l'enhorabona que vinga a treballar amb nosaltres. Ho podem fer sense partidismes, sense *postureos* de presentar o no presentar per a fer-se la foto una PNL, sinó tindre clar que hem vingut ací a treballar per a fer-ho de forma conjunta.

La senyora vicepresidenta primera:

Conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies.

Passem ara a la pregunta 1.532, que formula la diputada Fabiola Meco, del Grup Parlamentari Podemos-Podem, a la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives. Senyora Meco, quan vullga.

La senyora Meco Tébar:

Bona vesprada, senyora vicepresidenta i consellera.

La pregunta que le formulo esta tarde es fruto de una honda preocupació que genera la descoordinació administrativa entre *consellerias*, que causa danys involuntaris, es cierto, pero danys directos a ciudanía beneficiaria de la política, de nuestras políticas, en este caso las botánicas, llamadas a protegerla, poniéndolas en el centro.

La pregunta que le hago, señora Oltra, tiene dos destinatarios naturales. Uno que está a punto de salir, que es el señor Marzá, porque la situación se produce en centros educativos, y usted como *consellera* de Igualdad y Políticas Inclusivas. He preferido formularla a usted, y estoy segura de que va a entender por qué.

Mire, la situación es la siguiente: una familia de religión musulmana que nos acompaña esta tarde tiene un hijo menor escolarizado en un colegio público valenciano. Ha intentado por todos los medios, y digo por todos los medios, también a través del Síndic de Greuges, obtener una respuesta satisfactoria a su situación por parte del centro escolar, del *conseller* de educación y de usted misma.

Desgraciadamente, no ha sido posible. Esta familia, como muchas familias de religión musulmana y varias entidades sociales que las apoyan, algunas están aquí presentes esta tarde, como Valencia Acoge, no entienden que el gobierno de la Generalitat valenciana, llamado a velar por la integración, la diversidad y la igualdad en todas las instituciones, incluidas los centros escolares valencianos y sus comedores, no hagan nada para que puedan acceder en ellos a un menú salat.

No entienden, señora *consellera*, sinceramente le digo, yo tampoco, que la dirección de esos centros escolares vulnere la ley, particularmente la 26/92, del acuerdo de cooperación del estado con la comisión islámica de España, que establece en su artículo 14.4 la alimentación de los internados en centros o establecimientos públicos y dependencias militares, y la de los alumnos musulmanes en centros o establecimientos públicos y privados concertados que lo soliciten, y lo han solicitado, se procurará adecuar a los preceptos religiosos islámicos, así como al horario de las comidas durante el mes de ayuno Ramadán.

Es del todo inexplicable que este acuerdo que está vigente en cárceles, que está vigente en hospitales valencianos, incluso está vigente en centros de su propia *conselleria*, producto de una orden dictada por su propia *conselleria*, que establece que en todos sus centros se incorpore una oferta de menús adecuados a los preceptos religiosos, nada menos que en seis confesiones, que incluye la islámica...

La pregunta que yo le hago, señora Oltra, es: ¿por qué no en los centros escolares valencianos? ¿Cuál es el motivo de esa discriminación y de esa vulneración en la práctica de la libertad religiosa en ellos?

¿Cómo vela usted, señora *consellera*, desde su *conselleria*, para que la igualdad, la integración y el respeto a la diversidad sea una línea roja que no pueda traspasar ninguna *conselleria*? ¿Por qué esa descoordinación que causa danys, señora *consellera*? ¿Por qué, además, con un *conseller* de su propio partido?

Sé que a usted le gustan las fuentes directas. A mí también. Voy a leerle dos párrafos a los dos *consellers* a los que afecta esta pregunta, que dice esa carta. Y leo textual: «Me parece que este tipo de imposiciones no fomentan la integración de los padres ni de los hijos.

»Mi hijo, a pesar de que va encantado al Max Aub, puede que tenga que cambiar de colegio o nuestra economía familiar se resentirá si yo trabajo menos horas». Sigue diciendo: «Espero que este escrito sirva para resolver definitivamente esta

injusticia, no solo con mi hijo, sino con el resto de escolares musulmanes y de otras religiones.

»No pretendo que se renuncie a la confesionalidad en las aulas, ni quiero que se impongan nuestras creencias a nadie, pero sí quiero y exijo que se respeten las nuestras, porque forman parte de nuestros valores fundamentales.»

Y así es, señora Oltra, hablamos de valores fundamentales. Y yo también lo espero, yo también deseo que sus palabras se conviertan en realidad, que llame usted a capítulo al señor Marzà, porque esta situación ya podría estar resuelta hace meses.

Dígale, le digo, señor Marzà, de paso, que sus declaraciones de que aceptábamos la diversidad de nuestras aulas y hemos optado por hacerlo de la mejor manera posible, integrando a todo el alumnado, no es una realidad, señor Marzà. Hoy no lo es.

Con declaraciones no se garantiza el cumplimiento de la ley. Es necesario que usted dicte la instrucción correspondiente, como lo hizo en su día la señora Oltra.

La senyora vicepresidenta primera:

Señora Meco.

La senyora Meco Tébar:

Señora Oltra, garantice esta situación. Nosotros, por nuestra parte, en la ley de infancia y de adolescencia, hemos establecido un artículo que lo hará posible, al que familias como a la que no estamos refiriendo esta tarde podrá acogerse.

La senyora vicepresidenta primera:

Señora Meco.

La senyora Meco Tébar:

Haga lo posible y lo imposible. Remueva los obstáculos porque para eso es usted *consellera*. Y para eso toda esta gente ha depositado su confianza...

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias.

La senyora Meco Tébar:

... en las políticas del cambio, en las políticas botánicas.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora vicepresidenta, quan vullga.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora Fabiola Meco, per esta pregunta, i sobretot per la sensibilitat que vosté sempre demostra en temes d'inclusió i de diversitat.

Efectivament, com vosté ha fet ací, quasi una pregunta a duo, no?, l'àmbit competencial de la instrucció a què vosté fa referència, de 3 d'octubre de 2016, fa referència al reconeixement, atenció i tracte de la diversitat religiosa en els centres residencials i diürns públics o sostinguts totalment o parcialment amb fons públics de la Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

I la seua aplicació, per tant, no és extensible a educació. No vol dir que hi haja una descoordinació. Tinga també vosté en compte que esta instrucció està referida a un àmbit on hi ha persones que viuen, un àmbit residencial, que no només té en compte el tema de les menjades, també té en compte les voluntats religioses a l'hora de la fi de la vida, perquè estem parlant de residències on poden haver-hi persones precisament en estes circumstàncies.

Competència en educació és efectivament atendre la diversitat en les aules i en els menjadors. A mi tampoc m'agradaria que d'un cas puntual se fera categoria. El nostre sistema educatiu públic i sostingut amb fons públics atén amb normalitat i amb alegria la diversitat que n'hi ha en les aules i en els menjadors.

I és cert que n'hi ha un cas que s'ha d'arreglar, val? I és cert que quan parlem de la diversitat religiosa o ideològica... Perquè tinga vosté en compte que no només és diversitat religiosa la que pot determinar un menú diferent. Pensen vostés, per exemple, en famílies en marcat caràcter ecologista que no volen que els seus fills mengen carn, perquè en sa casa no es menja carn, perquè l'excés de producció de carn està sent una catàstrofe ecològica. O les famílies que no volen que mengen carn perquè tenen un marcat caràcter ideològic animalista.

Clar, ahí també jo li dic, clar que anem a intentar arreglar, que ja s'ha parlat, ja hi ha hagut reunió. Ahir la mare –que la salude també des d'ací– del xiquet en qüestió va estar parlant en el director general d'educació. Tinga vosté també en compte que n'hi ha una certa autonomia dels centres i que hem de fer pedagogia en la comunitat educativa.

L'altre dia una associació molt important de l'àmbit educatiu el que plantejava és que, per a fer canvis de menú en els col·legis, ha d'haver un informe metge. Això atempta completament –i jo coincidisc amb vosté– a la llibertat, no només religiosa sinó també ideològica. Val? I hem de fer entendre a diferents comunitats que de vegades, fins i tot en nom d'un progressisme, el que fan és no respectar la llibertat individual, familiar, religiosa i ideològica.

Per tant, nosaltres anem a seguir reunint-nos òbviament. La carta que vosté ha llegit jo també l'havia llegit perquè la senyora Rachida (*inintel·ligible*) ... la va remetre també a la vicepresidència. I estem intentant solventar un cas puntual, que insistisc en el fet que és un cas puntual.

Ara bé, entenent també i en la instrucció que fem en Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives que quan parlem de menjar *halal* estem parlant en termes del segle XXI. És a dir, estem parlant d'eliminar els aliments prohibits, no d'altres qüestions més rituals i que no s'acosten al que ha de ser el segle XXI.

Per tant, quan parlem de menjar *halal* estem parlant que els aliments prohibits –fonamentalment el porc– no s'incloguen en la dieta, però això s'ha de combinar amb la necessària normativa de salut pública i de benestar animal.

El menjar *halal* en sentit estricte, vosté sap que per exemple prohibix l'atordiment de l'animal a l'hora del sacrifici. Doncs, què volen que li diga? En el segle XXI hem de combinar que menjar *halal* és la prohibició de determinats aliments, però el benestar animal o eliminar el patiment a l'hora del sacrifici també s'ha de combinar.

I jo crec que això la família d'este xiquet ho ha entés, perquè en un principi la petició era *halal* estricte. Això en este moment no quadra amb la normativa...

La senyora vicepresidenta primera:

Vicepresidenta.

La senyora vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Acabe de seguida.

...ni amb l'esperit del que han de ser les polítiques també del canvi de respecte als animals o de respecte a la normativa de salut pública. Però sí el que és la prohibició de l'aliment prohibit i, sobretot, el porc, jo crec que el centre d'ensenyament està decidit a respectar eixe menú adaptat a les creences religioses de la seua família que ells han triat.

Moltíssimes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, gràcies vicepresidenta.

Passem a la pregunta número 1.597 que formula el diputat Jordi Alamán del Grup Parlamentari Podemos-Podem també a la vicepresidenta.

Senyor Alamán, quan vosté vullga.

El senyor Alamán Tabero:

Gràcies, presidenta.

Bona vesprada, senyora vicepresidenta.

La pregunta que li vull fer va encaminada a saber la situació de les entitats del tercer sector en relació a la gestió i prestació de serveis que presten als centres de malalts mentals sota la nova formulació contractual que es desprèn del Decret 181/2017, d'acció concertada.

Decret que suposa, al nostre parer, un avanç per les entitats del tercer sector garantint una estabilitat en la prestació dels serveis que no es donava anteriorment, que no depén d'unes eventuals subvencions anuals que poden fer trontollar els serveis prestats per aquestes entitats. No podem permetre que associacions com AFEMA desapareguen per no poder fer front als pagaments, donades les retallades socials del govern anterior del Partit Popular.

I és per aquesta raó que estem avui ací posant de relleu aquesta problemàtica. Podem entendre que es tracta d'un canvi transicional, un canvi transicional entre un model de subvencions i un model d'acció concertada que dóna més seguretat a aquestes entitats. Teòricament el veiem bé, com també ho veuen les entitats. (*Remors*) Entenem que en època de canvis de models no tot va tan ràpidament com un desitja.

Però una cosa és la teoria i una altra és la pràctica. Una altra cosa és la pràctica perquè, per un costat es pot tindre una demora als pagaments, però és que una altra cosa és començar i tramitar i signar els concerts amb aquestes entitats passat la meitat de l'any, havent un pressupost aprovat.

Ja en l'article 27 d'aquest decret ja diu que la consellera competent en aquesta matèria de serveis socials tramitarà mensualment l'ordre de pagament dels preus per plaça i servei que s'hagen establert, on aquestes entitats mensualment també hauran de retre comptes amb tota la documentació que vaja aparellada de tota la tasca que estan fent.

Elles estan complint des del mes de gener mes a mes. Gener, febrer, març, estan complint tots els mesos amb la seua tasca i s'han vist en una situació d'ofegament havent de signar aquests acords al mes d'agost i al setembre sense haver tingut cap retribució.

Duen –com dic– prestant serveis mesos, set mesos, treballant i treballant sense cobrar. I, evidentment, el seu malestar ha hagut de fer-se públic mitjançant un comunicat com ara el de la Federació Valenciana de Salut Mental.

Aquesta situació, evidentment, ha sigut solventada amb un primer pagament aquest mes dels quatre primers mesos i uns progressius on s'espera que al mes de gener vinent, si tot va bé, es puga pagar a desembre.

En definitiva n'hi ha un calendari de pagaments fruit de la reunió de la taula de concertació social del passat 26 de setembre. Mentrestant, n'hi ha entitats que també han hagut de pagar els interessos corresponents degut a aquesta inactivitat pagadora de l'administració, pagant en alguns casos més de sis mil euros d'interessos. Entitats com la Federació Valenciana de Salut Mental, concretament set entitats, duen gestionant vint-i-quatre centres i més de sis-centes places.